

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členiek JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **K. S.**, narodeného X. v obci Dogharpur, okres Hoshiarpur, provincia Pandžáb, India, toho času miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov, zastúpeného *M. Š., advokátom, AK Š. so sídlom v Ž.*, proti odporcovi: **Oddelenie azylu Policajného zboru Humenné**, Nemocničná 1, 066 01 Humenné, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-019/2010 zo dňa 29. marca 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 1 Sp/8/2011-30 zo dňa 10. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/8/2011-30 zo dňa 10. mája 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-019/2010 zo dňa 29. marca 2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 s poukazom na § 62 ods. 4 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) navrhovateľovi predĺžil lehotu zaistenia o dvanásť mesiacov, t. j. od 4. apríla 2011 do 4. apríla 2012 z dôvodu, že navrhovateľ po jeho zaistení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach (ďalej len „ÚPZC v Sečovciach“) nespolupracoval s pracovníkmi ÚPZC v Sečovciach na úkonoch potrebných na vystavenie náhradného cestovného dokladu, ktorého vystavenie zastupiteľským úradom nebolo možné predpokladať počas jeho zaistenia v lehote do 4. apríla 2011 s tým, že navrhovateľ zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach. Správny orgán dospel k záveru, že účel zaistenia nezanikol a cudzinec nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu, že nie je držiteľom platného cestovného dokladu, ktorý je potrebný na jeho vycestovanie z územia Slovenskej republiky.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na znenie ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a to, že o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov možno rozhodnúť iba za predpokladu, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, sa tento predĺži z dvoch zákonných dôvodov, a to, že

- 1.cudzinec dostatočne nespolupracuje, alebo
- 2.mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote 6 mesiacov.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ odmietol vyplniť dotazník potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu, dostatočne nespolupracuje a doposiaľ nie je potvrdené, že navrhovateľom uvedené osobné údaje sú pravdivé napriek jeho dlhodobému pobytu na území Slovenskej republiky a siedmym žiadam o azyl. Z administratívneho spisu odporcu mal krajský súd za preukázané, že odporca vykonával úkony smerujúce nielen k zabezpečeniu náhradného cestovného dokladu, ale predovšetkým k tomu potrebnému predpokladu, a to zisteniu totožnosti

navrhovateľa. Správami od Interpolu Rím bolo preukázané, že v rokoch 1983 až 1987 sa navrhovateľ zdržiaval v Taliansku pod rôznymi menami a to aj pod menom G. S. ako aj G. M. V súvislosti s tým krajský súd zistil zo spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/2/2005, že navrhovateľ podľa sobášneho listu zo dňa 14. apríla 2005 uviedol meno otca G. S. a matky N. K., ktoré sa v detailoch líšia od údajov, ktoré navrhovateľ uviedol pri pohovore dňa 24. marca 2011.

Krajský súd, ako ďalej uviedol vo svojom odôvodnení, prihliadol aj na dva listinné dôkazy, predložené zástupcom odporcu na pojednávaní, ktoré v súlade s ustanovením § 120 ods. 4 OSP predložil do vyhlásenia uznesenia súdu o skončení dokazovania. Námietka splnomocneného zástupcu navrhovateľa je preto v tomto smere neopodstatnená. Nepresné je tiež tvrdenie v písomných dôvodoch opravného prostriedku navrhovateľa, že dotazník odporca označil za nevyhnutný na vybavenie náhradného cestovného dokladu. Neodôvodnenou je tiež námietka splnomocneného zástupcu navrhovateľa, že pri odmietnutí vyplniť osobný dotazník navrhovateľom nebol prítomný tlmočník, pretože aj v predchádzajúcich konaniach navrhovateľ prehlásil, že ovláda slovenský jazyk, v ktorom aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2Sp/24/2010 pred súdom vypovedal v slovenskom jazyku.

Podľa názoru súdu vyslovenom v odôvodnení napadnutého rozsudku odporca na základe týchto skutočností vyvodil správny záver, že cudzinec dostatočne nespolupracuje a zastupiteľský úrad i v dôsledku toho nevydal náhradný cestovný doklad v lehote 6 mesiacov s tým, že identita navrhovateľa nebola doposiaľ jednoznačne potvrdená.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že rozsudok krajského súdu je nezákonný z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP, teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia možno vydať pri alternatívnom splnení podmienok stanovených v ustanovení § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Súčasne musia byť naplnené aj podmienky vzťahujúce sa na zaistenie

samotné, upravené v zákone o pobyte cudzincov, ako aj v medzinárodných dohovoroch. Je to teda možné, ak nebolo možné administratívne vyhostenie zrealizovať a iba vtedy, ak sa tak stalo napriek vykonaným úkonom a z dôvodu spočívajúceho výlučne v osobe cudzinca (nespolupráca) alebo výlučne z dôvodu na strane zastupiteľského úradu (nevydanie náhradného cestovného dokladu). Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť z dôvodu spočívajúcom v činnosti, resp. nečinnosti príslušných orgánov. Odporca ako i krajský súd uviedli, že navrhovateľ dostatočne nespolupracoval – odmietol vyplniť dotazník predložený mu 5. októbra 2010 – deň nasledujúci po jeho zaistení. Ide o jeden z úkonov zo strany odporcu, na ktorý výslovne poukazuje vo svojom rozhodnutí. Ďalším úkonom bol dopyt po partnerských ústredniach Interpolu za účelom objasnenia totožnosti navrhovateľa. Žiadne ďalšie úkony odporca vo svojom rozhodnutí neuvádzal.

Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že krajský súd pri rozhodovaní prihliadol aj na listiny predložené odporcom na pojednávaní, z ktorých bol zrejmy len jediný úkon smerujúci k vybaveniu náhradného cestovného dokladu a to žiadosť adresovaná Veľvyslanectvu Indickej republiky zo dňa 16. decembra 2010 – takmer dva a pol mesiaca po zaistení navrhovateľa a v čase, keď už OCP ÚPZC Sečovce žiadalo odporcu o vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia. Dotazník zo dňa 24. marca 2011 bol zrealizovaný tesne pred vydaním rozhodnutia o predĺžení zaistenia a v čase, keď už OCP ÚPZC Sečovce žiadalo odporcu o vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia. Navyše v čase realizácie pohovoru dňa 5. mája 2010 bol navrhovateľ v pozícii žiadateľa o azyl – osoby oprávnenej zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Nemal povinnosť zúčastňovať sa na úkonoch uskutočňovaných za účelom realizácie jeho administratívneho vyhostenia.

Podľa navrhovateľa, odporcovi bolo známe meno a priezvisko navrhovateľa ako aj dátum jeho narodenia. Navrhovateľ prostredníctvom mnohých výsluchov, ktoré absolvoval, o sebe uviedol všetky údaje, ktoré by mohli príslušným orgánom pomôcť pri vybavovaní jeho náhradných cestovných dokladov. Príslušné orgány majú k dispozícii všetky spisové materiály, ktoré sa týkajú osoby navrhovateľa, pričom on sám nemá už ako prispieť k úspešnému vybaveniu náhradného cestovného dokladu. Nebola tak naplnená podmienka predĺženia lehoty zaistenia a to nespolupráca s príslušnými orgánmi.

Navrhovateľ sa ďalej vyjadril, že v priebehu zaistenia navrhovateľa v lehote 6 mesiacov príslušné orgány uskutočnili iba 3 relevantné úkony. Nemožno teda konštatovať,

že k nerealizácii administratívneho vyhostenia došlo napriek vykonaným úkonom. Pasivita príslušných orgánov nemôže byť navrhovateľovi na škodu.

Navrhovateľ ďalej poukázal na znenie ustanovenia článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i na to, že v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby bolo pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Podľa navrhovateľa napadnuté rozhodnutie nemožno za žiadnych okolností považovať za efektívne a účelné vzhľadom na to, že k pozbaveniu osobnej slobody navrhovateľa došlo z dôvodu na strane policajného orgánu.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že Oddelenie azylu PZ Humenné obdržalo žiadosť zo dňa 25. marca 2011 od Oddelenia cudzineckej polície Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach o predĺžení lehoty zaistenia cudzinca spolu s priloženými dokladmi. Z predloženej dokumentácie vyplýva, že Oddelením cudzineckej polície Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach a Oddelením cudzineckej polície Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove boli vykonané potrebné úkony k vybaveniu náhradného cestovného dokladu pre menovaného, avšak tento nebol reálne vybavený počas jeho zaistenia v lehote do 4. apríla 2011 do 16.00 hod.

Ako ďalej uviedol odporca, samotnú komunikáciu so zastupiteľskými úradmi ohľadne vystavenia náhradných dokladov v rámci Ministerstva vnútra Slovenskej republiky má na základe interných právnych aktov riadenia v kompetencii Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove. Cudzinec počas doby zaistenia dostatočne nespolupracoval a zastupiteľský úrad mu nevydal, aj v dôsledku toho, náhradný cestovný doklad v lehote 6 mesiacov. Spolupráca navrhovateľa pred zaistením je irelevantná. Cudzinec v priebehu doby zaistenia odmietal spoluprácu s ÚPZC Sečovce tým spôsobom, že odmietal vyplniť svoj osobný dotazník a táto skutočnosť bola v príčinnej súvislosti s tým, že zastupiteľský úrad v lehote zaistenia nezabezpečil pre navrhovateľa náhradný cestovný doklad.

V tejto súvislosti, podľa názoru odporcu, je potrebné uviesť, že správny orgán nemá žiadne možnosti nútiť cudzincov, aby vyplnili osobné dotazníky a zastupiteľské úrady odmietajú bez týchto dokladov vydať cudzincovi náhradné cestovné doklady potrebné

pre realizáciu administratívneho vyhostenia. Taktiež doposiaľ nie je potvrdené, že cudzincom uvedené osobné údaje sú pravdivé, napriek jeho dlhodobému pobytu na území Slovenskej republiky.

Podľa názoru odporcu zaistenie cudzinca nie je len v súlade s ustanovením § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov ale obmedzenie osobnej slobody plne korešponduje s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ v rokoch 1983 až 1987 v Taliansku uvádzal rôzne identity je možné predpokladať, že toto jeho konanie mohlo viesť k úmyselnému zavádzaniu štátnych orgánov v tom, aby nebola zistená jeho pravá totožnosť a nebolo možné jeho totožnosť overiť v krajine pôvodu a tak realizovať vyhostenie do krajiny pôvodu. Účel zaistenia cudzinca naďalej trvá, pretože bol zaistený na výkon administratívneho vyhostenia, t.j. existuje vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu troch rokov od 4. októbra 2010 do 4. októbra 2013.

Je možné predpokladať, že po prepustení cudzinca zo zaistenia by sa aj naďalej zdržiaval neoprávnene bez platných cestovných dokladov a dokladov k povoleniu na pobyt a svojim konaním by navrhovateľ nerešpektoval ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. a/, b/ Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 562//2006, ktorým sa ustanovuje Kódex schengenských hraníc.

Odporca uviedol aj to, že v rozhodovaní o zaistení a o predĺžení lehoty zaistenia ale aj o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky sa opieral o rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 24. septembra 2010, ktoré bol vydané podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle pod ČAS: MU-613-12/PO-Ž-2010 a ktoré navrhovateľ prevzal dňa 4. októbra 2010.

Odporca dospel k záveru, že formálne existujú zákonné dôvody zaistenia (rozhodnutie o administratívnom vyhostení) a taktiež existuje aj reálny predpoklad, že bude možné realizovať vyhostenie cudzinca z územia Slovenskej republiky, čo v praxi znamená, že cudzinec pochádza zo štátu, ktorý vydáva náhradné cestovné doklady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ požiadal siedmy krát o azyl, pričom neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy. Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dňa 24. septembra 2010 pod č. ČAS. MU-513-12/PO-Ž-2010 zastavil konanie podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Predmetné rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 4. októbra 2010 a z poučenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že je voči nemu možné podať rozklad do 20 dní odo dňa jeho doručenia, pričom podanie rozkladu nemá odkladný účinok.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že rozhodnutím č.p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-001/2010 zo dňa 4. októbra 2010 odporca za účelom administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka Indie podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov zaistil dňom 4. októbra 2010 o 16.00 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Oddelenie azylu PZ Humenné rozhodnutím č.p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-6-001/2010 dňa 4. októbra 2010 rozhodlo o administratívnom vyhostení navrhovateľa podľa § 57 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov z územia Slovenskej republiky na územie Indie s určením zákazu vstupu na územie SR na tri roky, t.j. od 4. októbra 2010 do 4. októbra 2013.

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Sp/24/2010-45 zo dňa 4. novembra 2010 bolo rozhodnutie č.p. UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-001/2010 zo dňa 4. októbra 2010 potvrdené. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/101/2010 zo dňa 8. marca 2011.

Dňa 29. marca 2011 rozhodnutím pod č. p.: UHCP-PO-OA-HE-ZVC-7-019/2010 odporca predĺžil navrhovateľovi lehotu zaistenia o dvanásť mesiacov z dôvodu, že cudzinec nespolupracoval s pracovníkmi ÚPZC v Sečovciach na úkonoch potrebných na vystavenie náhradného cestovného dokladu, ktorého vystavenie zastupiteľským úradom nemožno predpokladať počas jeho zaistenia v lehote do 4. októbra 2010.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že navrhovateľ po zaistení a umiestnení v ÚPZC v Sečovciach nespolupracoval s pracovníkmi ÚPZC v Sečovciach na úkonoch potrebných na vystavenie náhradného cestovného dokladu, pričom možno predpokladať, že náhradný cestovný doklad môže byť účastníkovi konania vystavený zastupiteľským úradom Indie, ale nie počas lehoty jeho zaistenia v lehote do 4. októbra 2010 do 12.00 hod. Odporca konštatoval, že navrhovateľ počas umiestnenia v ÚPZC v Sečovciach neuviedol žiadne nové skutočnosti k svojej osobe a dostatočne nespolupracoval, t. j. nevyplnil

osobný dotazník potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu. Uvedená skutočnosť vyplýva z Úradného záznamu spracovaného dňa 5. októbra 2010 v ÚPZC v Sečovciach, ktorý je evidovaný v spisovom materiáli cudzinca.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odporca ďalej uviedol, ktoré konkrétne kroky smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa boli po umiestnení cudzinca do ubytovacích priestorov ÚPZC Sečovce vykonané.

Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC v Sečovciach požiadalo dňa 15. októbra 2010 Národnú ústredňu Interpol v Bratislave o vykonanie lustrácie v databázach partnerskej ústredne Interpolu v Indii, Bangladéši, Pakistane a Európe na základe daktyloskopickkej karty a fotografie cudzinca. Dňa 30. novembra 2010 Národná ústredňa Interpol v Bratislave zaslala správu, že Interpol v Lyone, Interpol Islamabad a Interpol Bern oznámili, že o osobe nemajú žiadne poznatky, porovnanie odtlačkov prstov malo negatívny výsledok.

Dňa 7. decembra 2010 Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC v Sečovciach požiadalo Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC v Medved'ove o vybavenie náhradného cestovného dokladu pre menovaného cudzinca. Dňa 8. marca 2011 bolo Oddelením Cudzineckej polície ÚPZC v Medved'ove oznámené, že do uvedeného dňa nebol náhradný cestovný doklad pre cudzinca vydaný.

Národná ústredňa Interpol Bratislava dňa 27. decembra 2010 zaslala správu, že národné ústredne Interpolu Praha, Londýn, Tbilisi a Madrid oznámili, že k osobe nemajú žiadne poznatky, porovnanie odtlačkov prstov malo negatívny výsledok.

Dňa 8. marca 2011 Národná ústredňa Interpol Bratislava oznámila, že Interpol Varšava nemá k osobe žiadne poznatky a pozitívny výsledok lustrácie v evidencii Interpol Rím a to nasledovné zhody:

- dňa 10. apríla 1987 v Ríme, identifikácia pod údajmi S. M., nar. X. v Dogharpur, India
- dňa 17. februára 1987 v Ríme, identifikácia pod údajmi S. M., nar. X. v Dogar, India
- dňa 19. decembra 1986 v ENNA, identifikácia pod údajmi S. G. M., rodičia M., nar. X. v Dogar Pur, India

- dňa 6. augusta 1983 v Ríme, identifikácia pod údajmi G. S., nar. X. v Dogar Pur India.

Správny orgán skúmal aj účel zaistenia a prišiel k záveru, že tento účel nezanikol a účastník konania nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu, že nie je držiteľom platného cestovného dokladu, ktorý je potrebný na jeho vycestovanie z územia Slovenskej republiky.

Na základe týchto skutočností správny orgán dospel k záveru, že sú dostatočne splnené podmienky uvedené v § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Pokiaľ teda správny orgán zaistil navrhovateľa na dobu zaistenia 12 mesiacov, rozhodol v súlade so zákonom.

S poukazom na vyššie uvedené úkony odporcu vykonané v priebehu zaistenia navrhovateľa, nemohol odvolací súd považovať námietku navrhovateľa, týkajúcu sa nečinnosti správneho orgánu za odôvodnenú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu sú totožné s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu a podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa s nimi krajský súd dostatočne vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu, že predĺženie lehoty zaistenia v prípade navrhovateľa je dôvodné, keďže menovaný nespolupracuje s orgánmi polície, odmieta vyplniť dotazník v rodnom jazyku a marí tým možnosť skorého vydania náhradného cestovného dokladu.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodíť záver, že rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania, trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

V Bratislave 28. septembra 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková